

ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐτρελλάθη ἀφοῦ ἔχα-
σε τὸν ἀνεψιὸν του.

— Ἦκουον, καὶ ἡ καρδίᾳ μου κατε-
σπαράσσεται, τὰς φλυαρίας ταύτας.
Ἐγὼ, ἦν ἐγνώρισε, τόσῳ τολμηρᾶν,
Μάρσα, δὲν ἐτόλμων νὰ κινηθῶ. Ἰσως
αἱ ἐχιθινόγλωπται ἐκεῖναι γυναῖκες
ἐγνώριζον ὅτι ἤμην ἐκεῖ καὶ ἤκουον...

— Εἶδετε τὴν πριγγίπησαν Μου-
ριάνην; ἠρώτησεν ὁ κόμισ Βετουκῶφ
διερχόμενος. Τὴν ἔχω προσκαλέσει εἰς
τὴν μαζοῦρκαν, εἶναι πάντοτε ἡ βασι-
λισσα.

— Αὐτὴ κάμνει πολὺ καλὰ νὰ χο-
ρεύῃ, ὅπως λησμονῇ, εἶπεν ἡ γραῖα
κυρία.

— Ὁ κόμισ ὅμως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ
χορευτρίαν ἐπίσης διακεκριμένην καὶ
ἥσσαν κινδυνώδεις τῆς μυθιστορικῆς
ἐκείνης ἡρώδος παρετήρησεν ἡ κόρη
τῆς χήρας, ἥτις ἐκάθητο ὡς μούμια
ἐν τῇ γωνίᾳ.

— Πτωχὲ Τσερτοκόνσκη! Καὶ ὁ
ἄλλος λέγεται, ὅτι μόλις εἶχε προ-
βιθασθῇ σηματοφόρος.

— Ἦτο τόσῳ νέος, ὥστε δὲν ἦτο
δύσκολον νὰ τὸν τρελλάνῃ. Εἶχε μετα-
βῇ ἐπ' ἀδείαν νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του.

— Τί φρίκη! Ἀναμφισβόλως ἡ πτω-
χὴ ἐκείνη κυρία δὲν θὰ ἐπιζήσῃ.

— Ἐγὼ, ἂν ἡ πριγγίπησα ἦτο
θυγάτηρ μου, θὰ καθιστάμην παρά-
φρων ἐκ τοῦ αἰσχύους.

— Νὰ στερήσῃ πτωχὴν μητέρα τοῦ
υἱοῦ της!

— Θεῖον τοῦ ἀνεψιοῦ του! τοῦτο ἀρ-
κεῖ, διέκοψε φωνὴ ξηρά, ἦν ἀνεγνώρισα
ὡς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ Γουροσλώφ. Δύνα-
μαι νὰ σὰς βεβαιώσω, κυρίαί μου, ὅτι
μόνος ὁ ὑπασπιστὴς ἐρονεύθη.

— Μπα! ἡ ὑπόθεσις δὲν ἀξίζει τὸν
κόπον, . . . ἐννοεῖται; Ἀλλως, ὁ μι-
κρὸς ἐκεῖνος σηματοφόρος δὲν ἦτο δὲ
καὶ θαύματ' ἡ καρδίαν τόσῳ ἀκαταμά-
χητος. . . Ὅσον δὲ περὶ τῆς μονομα-
χίας. . .

— Ἐ! καὶ τί ἔχει ἡ μονομαχία;
ἐπανελάθεν ὁ ἀξιωματικός. Τί εὐρίσκε-
ται ἐν αὐτῇ ἀξιόμειπον; Ὅτι ἡ πριγ-
γίπησα ἦτο ἡ αἰτία, . . . πιθανόν! . . .
Ἀλλ' ὁ ὑπασπιστὴς ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν
ἐνώπιόν του ἀνδρὸν τινα . . . ἀνευ
τούτου. . .

Ὁ κόμισ Βετουκῶφ εἰσῆλθε:

— Καὶ παράδοξον μάλιστα ἀναν-
δρον, κύριοι. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ χεὶρ του
ἔτρεμεν. Εἰς εἰκοσι βηματῶν ἀπόστα-
σιν, τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὸ μέσον τοῦ με-
τώπου! . . .

— Ἐτρεμον ὡς κάλαμος, Μάρσα,
ἀλλ' ἤκουον ἀπλήστως.

— Ὡ! εἶμαι λίαν μακρὰν ἀπὸ τοῦ
νὰ πιστεύσω ὅτι ἦτο ἀνάνδρος, ἐπα-
νέλαθεν ὁ Ροσθλάνς, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα

εἶναι λυπηρὸν καὶ ἰσως τελειώσῃ κα-
κῶς. Ὁ θεὸς τοῦ φονευθέντος δὲν θὰ
ἀφήσῃ νὰ λησμονηθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη.
Ἐμνομάχησαν ἀνευ μαρτύρων. Λέγε-
ται μάλιστα—καὶ ἐδῶ ἐχαμήλωσε τὴν
φωνήν—ὅτι ὁ σηματοφόρος ἐρόνευσε
τὸν ἀντίζηλόν του τῇ διαταγῇ αὐτῆς
τῆς πριγγίπησας, ἥς ὁ ὑπασπιστὴς
εἶχεν ἀνακλύψει τὰς μαγικὰς συνεν-
τεύξεις.

Προσεπάθησα νὰ ἐγερθῶ, ἀλλὰ τὸ
σῶμά μου ἦτο βαρὺ ὡς μόλυβδος. Τυ-
χρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου μου,
καὶ ἠσθάνομην τὸν νοῦν μου φεύγοντα.
Νευρικός ἐρεθισμός μοι ἐπροξένει σπα-
σμούς εἰς τὴν λάρυγγα, καὶ ἠσθάνομην
μεγίστην ἐρεσιν νὰ ἐκτραγῶ εἰς καγγα-
σμούς. Ἐδάκνων τὸ χειρόμακτρον ἰσχυ-
ρῶς, ὅπως πνίξω τὰς κραυγὰς, αἵτινες
ἤρχοντο αὐτομάτως εἰς τὸ στόμα μου,
καὶ ἐξηκολούθουν νὰ ἀκροῶμαι.

— Εἶναι ψευδές, ψευδέστατον, ἀνέ-
κραξεν ὁ ἀξιωματικός. Ὁ Γουροσλώφ,
αὐτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν τίμιος καὶ εὐλκριν-
νὴς ἀνὴρ, μὲ διεβεβαίωσε. . . Ἄ! ὁ
θεὸς εἶναι ὁ θέσας εἰς κυκλοφορίαν τὴν
φρίκην ταύτην. Εἰς τὸν διάδολον οἱ κα-
τηραμένοι θεοὶ!

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ἐπανελάθεν
ὁ Ροσθλάνς, ἡ πριγγίπησα εἶναι ἀρ-
κετὰ ὠραία, ὥστε δύναται νὰ διατάξῃ
ἐν ἐγκλήμα καὶ νὰ τὴν ὑπακούωσι.

Κατώρθωσα νὰ ἐγερθῶ, καὶ τοὶ ἐ-
κλονίζοντο οἱ πόδες μου. Τὰ χεῖλη μου
εἶχον ξηρανθῇ. Αἱ χεῖρες μου ἔτρεμον
ἐκ τοῦ πυρετοῦ. Ἐβλεπον ἐμαυτὴν
περιστοιχισμένην ὑπὸ ἐχθρῶν, ὡς ἐν
ἀπαισίῳ ὄνειρῳ. Διὰ τῆς καρδίας ἐζή-
τουν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐσκεπτόμην:
Ποῦ εἶναι λοιπὸν αὐτός; Ποῦ εἶναι λοι-
πὸν ὁ πατήρ μου; . .

(Συνέχεια εἰς τὸ προτεχέο.)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

Μοὶ παρετήρησάν τινες ἐκ τῶν ἐχόν-
των τὴν ἐπιείκειαν νὰ ἀναγινώσκωσι τὰ ἔρ-
γα μου ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον, εἰάν
ἐν τῇ ἐξεικονίσαι σκηνῶν τινῶν ὁ κά-
λαμός μου ἦτο ὀλιγώτερον ἀνεμμένος.
Κυρία τις μάλιστα ἡ δεσποινίς, ἀγνοῶ,
ἔσχε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μοι ἀπευ-
θύνῃ ἐπιστολήν, δι' ἧς μοι ἐκάμνε τὴν
αὐτὴν παρητήρησιν, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ
ἀπεδεχόμην αὐτήν, διότι μοι τὴν ἐ-
στελενατάτην ὥστερ' ἀκολουθοῦσα μετ'
ἐνδιαφέροντος πᾶν ὅτι γράφω. —Τοι-
αύτην ἔφερεν ὑπογραφὴν ἡ ἐπιστολὴ
τῆς κυρίας ἡ δεσποινίδος.

Πρὸς τοὺτους πάντας, ἰδίᾳ δὲ πρὸς
τὴν συμπαθεῖ ἀγνώστον φίλην, ἐνταῦθα
τοῦ λόγου γενόμενος, νομίζω καλόν,
ἵνα μὴ καταδικάζωμαι ἀναπολόγητος,
νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν τοιοῦτον
εἰδους ἔργων δὲν εἶναι κυρίως ἡ αὐτὴ
μὲ τὴν τῶν ἱεροκηρύκων.

Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἐνθυμούμαι ν' ἀνέ-
γνωσά που, πλὴν ἰσως ἐλαχίστων ἐ-
ξαιρέσεων, ἔργα τοιαῦτα, ἀπὸ ἀλαγμένα
παραπλησίων σκηνῶν, καίτοι αἱ βά-
σεις αὐτῶν κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι
ἠθικαί, πιθανόν δὲ καὶ οἱ συγγραφεῖς
αὐτῶν, ἦττον εὐλκρινεῖς, νὰ μὴ λέγωσι
τὴν σκάρην σκάρην. Ἀλλὰ πλὴν τού-
του αἱ Ἀνατολικαὶ Μεθοπλαστικαὶ μου
κύριον σκοπὸν προτίθενται τὴν ἀπεικὴ-
νισιν σκηνῶν τοῦ μουσουλμανικοῦ βίου,
ἐν δευτέρῳ λόγῳ τιθέμεναι τὴν διδα-
σκαλίαν, ἥς τοσοῦτοι ἄλλοι ὑπάρχονσι
ταρτοῦφοι καὶ ὑποκριταὶ κήρυκες, τὰς
σκηνὰς δὲ ταύτας παρουσιάζω τοῖς
ἀναγνώσταις μου ὅσον ἐνεστί μοι φυσι-
κάς, ἀκριβεῖς, πλήρεις καὶ κατὰ τὸ δυ-
νατὸν πλησίον τῆς ἀληθείας. Πᾶσα δ'
ἐπὶ τούτων παρατήρησις, εἴ ποτε ὁ
χρωστῆς μου δὲν διέγραφε καλῶς τὰς
γραμμάς τῶν εἰκόνων τούτων, θὰ ἐγί-
νετο εὐμενῶς καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης
ἀποδεκτὴ. Ἐπειτα δέ, ὡς ποῦμε καὶ
τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκην, κατὰ τὴν παροι-
μίαν, οἱ σεμνοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μου
δὲν ἔχουσι καθ' ὅλα δίκαιον, ἐκφέρον-
τες ἀπόφασιν μετὰ δίκην, εἰς ἣν δὲν
προσέχουσι πολὺ. Ἀείποτε, διὰ παρεν-
θέσεως ἀγνωστῶν καὶ ἀγνώτων αἰ-
σθημάτων, διὰ λύσεως ἀναλόγου, προ-
σπαθῶ νὰ κολάσω τὸ ἀνεμμένον τῆς
ὅλης ὑποθέσεως.

Μετὰ τὴν παρέμβασιν ταύτην, ἦν ὠ-
φειλον, νομίζω, πρὸς τοὺς μετὰ συμπα-
θείας ἀκολουθοῦντας τὴν πρόσθεον τῆς
παρούσης ἱστορίας, ἐπανερχομαι εἰς αὐ-
τήν.

Ἡ ἐξακολουθοῦσα ἀδιαφορία τοῦ ζω-
γράφου παρώξυνεν ἐπὶ μᾶλλον τὸ φλο-
γερόν πάθος τῆς γυναικός, ἥτις ὁσημέ-
ραι καθίστατο μᾶλλον τολμηρά.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινα, διατελοῦ-
σα ἐν μείζονι συγγύσει τοῦ νοῦ ἡ κατὰ
τὰς προηγουμένας, ἐνῶ ὁ νέος κατεγί-
νετο ζωγράφων:

— Πέτρε! παιδί μου, Πέτρε! τῷ λέ-
γει μετὰ φωνῆς, ἥς ὁ τρόμος προέβλεπεν
ὅλην τὴν διαταράσσουσαν αὐτὴν ἐσω-
τερικὴν θύελλαν.

Ὁ νέος ἀνέγειρε τὴν κεφαλὴν ἐκθαμ-
βος ἐπὶ τῷ ἀλλοκότῳ τῶν τῆς φωνῆς
ἐκείνης.

Εἶδε τὸ ἀλαδᾶστρινον πρόσωπον τῆς
γυναικός ἐρυθρόν, καλόν. Ἐνόμισεν ὅτι,
διαρρηγνυμένης τῆς λεπτῆς αὐτῆς καὶ
λαίας ἐπιδερμίδος, τὸ αἷμα τῆς γυναι-

κός· ἐκείνης ἐμελλε νὰ ἐκρεύσῃ ἐκ τοῦ προσώπου πλήρως φλογὼν.

— Κυρία, εἶπε, τί ἀγαπᾶτε;

— Δὲν ἐθαυρόνθης, ἄστρον μου, ζω-
γραφῶν.

— Νομίζω ὅτι τοῦτο ἦτο ἀπαίτη-
σίς σας, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ νέος, θα
ρυθθῆις ὀλίγον διὰ τὸ παράξενον τῆς
ἐρωτήσεως.

— Ὡ! ποῖος σὲ τὸ εἶπεν; ἤρώτη-
σεν αὐτὴ γελῶσα.

— Νομίζω ὅτι σεῖς, χανοῦμ, ὑπέλα-
βεν ὁ νέος. Δὲν εἰξάνω πάλιν, εἰς ἔχα-
σα τὸ μηχανικὸν μου.

— Δὲν βαρύνεσαι, ἀρνίον μου...

— Λέγουν, χανοῦμ, ὅτι αἱ γυναῖκες
εἶναι ὄντα ἀλλόκοτα, ἰδιότροπα, ἄστα-
τα· σήμερον ἀπορρίπτουσιν ὅ,τι χθές
μετ' ἐπιμονῆς ἐζήτουν, καὶ ἴσως...

— Ὁ ὀρισμὸς σου δὲν εἶναι πλήρης!
ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ καγχᾶζουσα. Σήμερον
λακτίζουσιν ὅ,τι χθές ἐπεθύμουν!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐπήρμυσεν ἐν
τῇ πράξει τὰ λεγόμενα. Χρόματα,
δακρύματα, χρωσθήρας, εἰκῶν, ἅπαντα ἀ-
νατράπησαν διὰ χαριεστάτου λακτίσμα-
τος τοῦ γλαφυροῦ ποδὸς τῆς.

Συγχρόνως δὲ ἐγαρβεῖσα, παράφρων
πλέον ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐκτὸς ἐαυτῆς,
παραπαύουσα τὰς φρένας, ὥρμησε πρὸς
τὸν νέον, ὅστις ὑποχωρήσας βήματα
τινα, διέσπυγε τὴν περίπτωσιν τῶν βρα-
χιόνων τῆς.

— Ἀλλὰ τί εἶσαι λοιπὸν σύ; ἀνέ-
κραξεν ἐκφρων ἡ ὀθαρμάνις. Λίθος, μέρ-
μαρον, γρανίτης! Ἐκ τίνος ἐπλάσθης
οὐσίας, κακοῦργε, ἀλιτῆρις, προδότα,
σαύλλε, χριστιανέ! Ἡ εἶσαι τρελός,
ἀνόητος, ἡλίθιος!...

— Τί εἶμαι, κυρία μου; ὑπέλαβεν
ὁ νέος μετὰ ἀξιοπρεπείας. Εἶμαι ἀν-
θρωπος ἔχων ὀλίγην συνείδησιν, συναι-
σθανόμενος τὰ καθήκοντα πρὸς τὴν
φιλοξενίαν καὶ ὁποῖος σεβασμὸς ἐρεῖλε-
ται πρὸς αὐτήν, ἔχων ὀλίγον νουν, ὅ-
πως σκεφθῶ ὅτι ὅ,τι διαλογίζεται ὁ τε-
ταραγμένος νοῦς σου καὶ ὀρέγεται ἡ
ισορροπία καρδίας σου εἶναι ἀνέρον καὶ
ἄξιον περιφρονήσεως!

— Ὑποκριτὰ ἀσυνείδητε! Ἀλλήσ-
σεις γνώμην καὶ φρονήματα ἐναλλάσ-
σων καὶ τὰ δωμάτια, ἐντὸς τῶν ὁποίων
ἐργάζεσαι. Ἀλλὰ φρονεῖς ἐδῶ καὶ ἀλ-
λέως σκέπτεσαι ἄλλοῦ!

— Κυρία, ἔως ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ νέος
μετ' ὀργῆς.

— Ἀ! ἔχομεν καὶ ἀπειλὰς! Ἐχιδ-
να ἰοδόλε, μικρὴ γκισούρ!

— Εἰπέτε, εἰπέτε καὶ ἄλλα, ὑπέλα-
βεν ἀταράχως ὁ νέος, προσπαθῶν νὰ
κατασιγάτῃ τὴν ἐξεγερθεῖσαν ὀργὴν
του ἐπὶ τῇ ἐκτοξευθείσῃ κατὰ τοῦ ἐρω-
τῆ τοῦ συκοφαντία. Εἰπέτε καὶ ἄλλα·
ἴσως ἐκχύνουσα τὴν κατ' ἐμοῦ χολὴν

σας, αἰθανθήτε τὸν ἑαυτὸν σας μάλ-
λον ἥρεμον, μᾶλλον σώφρονα.

— Ὡ! συγγνώμην παιδί μου, συγγνώ-
μην ἄστρον μου! συγγνώμην ἀρνίον
μου! ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ, γονυπετοῦσα
πρὸ τοῦ νέου. Μὴ ὀργίζεσαι διὰ τὰς ὑ-
βρεις μου... Βλέπεις πόσον ὑποφέρω...
βλέπεις πόσον πάσχω... Εἶμαι παρά-
φρων, εἶμαι ἀκαταλόγητος, διότι σὲ
ἀγαπῶ, διότι σὲ λατρεύω...

— Ἐγέρθητε, κυρία μου ἐγέρθητε,
εἶπεν ὁ νέος· οἰκτεῖρων τὸ δυστυχὲς
πλάσμα.

Καὶ ἦτο ἀξία οἰκτιρμοῦ ἡ πτωχὴ
γυνὴ, μεθ' ὅλην τὴν πτώσιν, ἐν ἣ εὐρί-
σκετο. Ὁ ἔχων καρδίαν βαλέτω κατ'
αὐτῆς τὸν λίθον, εἰ δύναται.

— Ἐγέρθητε, κυρία μου, δὲν εἶναι
αὐτὴ ἡ θάψις σας.

Καὶ ἔτεινε τὴν γεῖρα, ὅπως ἀναγείρη
τὴν παιτοῦσαν ὑπ' ὅλας τὰς ἐποψείας γυ-
ναῖκα ἐκείνην, ἥτις ὁμῶς λαβοῦσα διὰ
τῶν δύο χειρῶν κατεκάλυψεν αὐτὴν
διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων.

— Ὡ! εἶμαι πρὸ πολλοῦ ἰδική σου·
ὠλόλυξε θωπεύουσα διὰ τοῦ ὑγροῦ ἐκ
τῶν δακρύων προσώπου τῆς τὴν χεῖρα
τοῦ νεανίου, εἶμαι ἰδική σου!...

Ὁ νέος διὰ κινήσεως ζωηρῆς ἀνήγει-
ρεν αὐτὴν πνευστιῶσαν, ὁλοπύρρον,
κλαίονταν.

Μεθ' ὅλην ἐκείνην τὴν παραφορὰν,
ἡ γυνὴ ἔμεινε μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλι-
μένην, ὡς κατὰ δικόν.

— Λυπήσου με, λυπήσου με, ἐφέλ-
λιζε κρατοῦτα αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Τόσον
καιρὸν πάσχω, τόσον καιρὸν σὲ ἀγαπῶ...
Σὺ δὲν ἐνόησες τίποτε... ἦσο τόσον ἀ-
διάφορος... τόσον ἀπαθής... Σὲ
κατηγόρου κατ' ἐμαυτὴν ὡς ἀνάξιον
τοῦ καταφλέγοντός με πάθους, ὡς ἀ-
νόητον... Καὶ ὁμῶς ἡ πρὸς σὲ ἀγά-
πη μου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μὲ κα-
τέβαλε, μὲ ὑπεδούλωνε, τί λέγω; μὲ
ἐξκυτέλιζε!...

— Πουχάσατε, κυρία, πρὸς Θεοῦ,
ἡσυχάσατε, ὑπέλαβεν ὁ νέος ἥρεμα,
ὀδκνῆσας τὴν λιτοφυχοῦσαν σχεδὸν
γυναῖκα πρὸς τὸ παρακείμενον διβάνιον.
Καθίστατε, ἀναπαυθήτε, εἶναι πυρετὸς
ἀπλοῦς αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπάθετε, θὰ
παρέλθῃ... εὐχομαι νὰ παρέλθῃ. Εἴθε,
ὅταν σὰς ἐπανίδω, νὰ σὰς εὕρω ἐπανα-
κτίσασαν ὅλην τὴν φρόνησιν, ὅλην τὴν
σωφροσύνην, ἣν ἐρεῖλει νὰ ἔχῃ πᾶσα
γυνὴ, εἰς ἣν ἀγαθὸς καὶ ἀριστος σύζυ-
γος ἀφιερώνει τὴν λατρείαν του καὶ ἐκ
τῆς διαγωγῆς τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶ τὴν
τιμὴν καὶ ὑπόληψίν του.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! ἀγνοεῖς ὅτι μὲ φο-
νεύεις;... δὲν καταλαμβάνεις ὅτι σπα-
ράσσεις τὴν καρδίαν μου; ὅσα μοῦ εἶ-
πες, πιθανὸν νὰ εἶναι καλὰ, ἀλλ' ἐγὼ
δὲν ἐννοῶ τίποτε, δὲν εἶμαι εἰς κατὰ-

στασιν νὰ ἐννοήσω. Ἐν μόνον ἤξεύρω,
ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ
ὅτι ὁ ἔρως μου δύναται νὰ μὲ ὠθήσῃ
εἰς ἐγκλημα!...

Καὶ μετὰ τινὰ παύσιν:

— Ἀκούεις; εἰς ἐγκλημα! προσέ-
θηκε διὰ φωνῆς, ἐν ἣ περιείχετο ὁλό-
κληρος ἡ λύσσα καὶ ἡ ζήλοτυπία γυ-
ναϊκός, προσβληθείσας εἰς ὅ,τι ἔχει πο-
λυτιμότερον, εἰς τὴν οὐλαυτίαν τῆς.

Ὁ νέος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν. Στη-
ρίζων δὲ ἐπ' αὐτῆς βλέμμα αὐστηρὸς
ὀργίλον:

— Δύνασθε νὰ νάμητε, χανοῦμ, ὅ,τι
θέλετε, εἶπεν. Ἀλλ' ἐγὼ βεβαίως δὲν
θὰ κηλιθώσω τὴν ἰσότητά καὶ τὸ ἀ-
σπίλον τῶν αἰσθημάτων μου. Ὑγιαίνε-
τε, καλὴ μου μητὴρ, προσέθηκε.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀποραστικῶς τοῦ θα-
λάμου, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου διεδραματίσθη
ἡ σκηνή, ἥς ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος ἥρω.

Ἡ γυνὴ ἀνετινάχθη, ὅπως δρᾶμῃ
ὀπίσω του. Ἀλλ' ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐνώ-
πιόν τῆς, μετ' ὀλίγον δὲ εἰκοῦσθησαν
τὰ βήματα τοῦ νέου ἀποκρυνόμενα.

— Ἀχ! ἐστὲνάξεν ἡ γυνὴ, ἀνυψού-
σα τὸ βλέμμα.

Θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι ὁ στεναγμὸς ἐκεῖ-
νος ἦτο ὁ τελευταῖος καὶ ὅτι ὁ ἀναχω-
ρῶν νέος συνεπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ψυ-
χήν τῆς.

Ἡ μεγάλη ταραχὴ, ἥτις κατεῖχε
τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ ἰσχύς, ἣν ἔντλαε
μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκ τῆς νευ-
ρικῆς αὐτῆς καταστάσεως, αἶφνης πα-
ρέλυσεν.

Χαλαρωθεῖσας ἀπαξ αὐτῆς, ἡ γυνὴ
κατέπεσεν ὡς νεκρά ἐπὶ τοῦ διβανίου,
ὀλολύζουσα ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ καὶ
δάκνουσα τὰ προσκεφάλαια ἐξ ἀπο-
γνώσεως!

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

Η ΧΛΩΡΙΣ

Μυθολογικὴ παράδοσις

Ἦτο θέρος...

Τὸ τέρμα τοῦ συμποσίου πολυποι-
κίλου, πλουσίου, κερυκευτοῦ καὶ θείου
δοθέντος ἐν τῷ οὐρανῷ—τοῦ ὁποῖου ἡ
εὐδότης κνίσσα μέχρι τῆς γῆνης σπρί-
ρας εὐάνουσα διήγειρε τὴν ἀπὸ πολλοῦ
ὑπνώττουσαν ὀρεξιν φιλασθένων τινῶν
στομάχιων—ἐπισφραγίζεται διὰ τῆς
κενώσεως κύμβους ἀργυροχρύσου καὶ
πλήρους μελιτηδέος καὶ ἀρωματώδους
νέκταρος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐντροφῶντες
οἱ συνδαιτημόνες Θεοί, ἐμεθύσθησαν